Så kunde det gå till en Lördag i en åkaredrängs liv i slutet av 1940-talet.

Dagen började kl. 06.50 vid garagen hos Franze'n och Franssons åkeri, där jag på den tiden var anställd. Dåtidens större lastbilar var utrustade med två mans besättning. Min arbetskamrat var Ture Pettersson, även kallad "Rövarn".

Åkare Franze'n delade ut dagens order. Folke Axelssons åkeri skulle idag transportera kor från Hallingeberg till Linköpings C, men Folke har inte kommit hem. "Rövarn" och du måste sätta på deras djurbur och klara av den transporten. Korna skall vara vid Linköpings C kl. 16.00 för ilastning på järnvägsvagn, för transport till norrland.

Förberedelser och färden till Hallingeberg var rena rutinkörningen, trots ett intensivt snöande av kramsnö. Framkomna till gården började motgångarna. När vi fått bilen i läge för ilastning och skulle börja leda in kor i bilen, märkte jag att ladugårdsskötaren betedde sig lite underligt, som om han var rädd för en viss ko. Jag uppmärksammade "Rövarn" på detta och vi tog ett extra rep i grimman på denna ko. Det gick bra tills vi kom utanför dörren, då hände saker. Först flög kon på "Rövarn" och fick ner honom i snön. Hans glasögon åkte av, varvid han blev nästintill blind. Så blev det min tur att få en omgång av kon, men som jag är uppvuxen på en lantgård och van vid djur tog jag det ej för allvarligt, utan tog sikte på en belysningsstolpe som fanns på ladugårdsplanen, och virade repet runt stolpen. Men repet gick av och kon fick ner även mej i snön, som vid det laget började bli ganska djup. Kon kom lös och försvann ut mot en skog ett stycke från gården. I skogsbrynet låg en stuga där det bodde människor. Mannen där var nu på väg till gården för att köpa mjölk. På vägen mötte han kon och trodde att hon hade kommit lös på vanligt sätt, varför han försökte stoppa henne. Det var i detta läge tur att snön låg djup, för han fick en luftfärd utan like. Över ett stängsel ut på ett gärde, men utan några större skråmor. Kon försvann i skogen, vi spårade henne men hon var omöjlig att fånga in, så vi fick fara från gården med en ko mindre i lasten än det var tänkt.

Fastän mycket försenade gick färden mot Linköping bra ända till Oppeby, där vi mötte linjebussen till Björkfors, i en backe där bussen kom i nerförslut och vägen var så smal att det med ett nödrop och mycket försiktigt gick att mötas i sommarväglag. Så i detta läge var det knappast tänkbart att mötas. Bussföraren hade nog samma tanke så han försökte bromsa, vilket var dömt att misslyckas i detta väglag, så han styrde i diket på sin sida vilket var ganska grunt. Men så bar det sig inte bättre än att stötfångarna på fordonen slog emot varandra, så vi åkte i diket på vår sida. Diket var här så pass djupt att vår bil ställde sig "på nosen", med framhjulen ute på ett gärde och bakhjulen kvar på vägen. Alla korna blev liggande på framstammen inne i buren. Nu var goda råd dyra. Hur få ut korna, om det till äventyrs fanns liv där inne. Men det gick så sakta ner i diket så vi bedömde det som om ingen var skadad. Nu måste vi få bilen på rätt köl igen, så vi kunde komma in i buren. Mycket folk hade nu samlats, så ock en åkare med timmerbil. Han körde ut på gärdet och drog våran bil dit ut. Lastbryggan på våran bil kom då i jämnhöjd med vägbanan. Så kunde vi då komma in i buren. Vem skulle nu försöka gå in i detta inferno av kor och koskit och försöka få ut korna i det fria, medan bilen kom upp på vägen igen. Undertecknad fick det uppdraget i kraft av att vara mest van vid djur. Där inne rådde nästan mörker p.g.a. att det blev imma av fukt och värme när kyligare luft kom in. Någon förståndig människa hade utrustat mig med en stor kniv, för att kunna skära av repen korna var bundna med. Men det visade sig att jag inte behövde använda den till mer än en ko, som hade ramlat över mittbommen och fått repet om halsen, så vissa svårigheter att andas uppstod. På andra sidan vägen fanns en gärdesgård där korna kunde bindas. Det visade sig att alla åtta korna hade klarat sig utan skador. Vi trodde nu att det skulle bli svårt att lasta korna igen, dom var ju rätt så omtumlade i alla fall. Men dom stod vid gärdesgården och frös, insmorda med dynga och ganska blöta, så dom gick snällt in i buren igen. Undertecknad var inte mindre blöt och insmord av dynga.